

Males decisions

Llegia darrerament a la premsa algunes notícies, basades en decisions dels responsables d'entitats que han tingut després una transcendència social negativa, que fan pensar com, massa sovint, plantejaments personals o de grups reduïts s'han basat excessivament en interessos i una manera de fer prefixada i, a vegades, molt tancada que no ha estat prou generosa a l'hora d'escoltar i valorar adequadament altres opinions o posicionaments.

Tenim per una banda el fet que el Casal de Joves de la Seu de Manresa ha hagut de tancar i abandonar el seu local, propietat de l'Església, a causa de desacords amb el consell pastoral de la parròquia. Segons s'ha dit, la raó principal cal buscar-la en les dificultats econòmiques, però l'estocada final l'ha donat el fet que no s'ha vist amb bons ulls la seva poca participació en els actes litúrgics i altres temes religiosos. Aquesta mateixa música ja s'havia escoltat setmanes abans des de Solsona, on el seu bisbe titular -jove, però ideològicament molt encarrat i conservador- negava la possibilitat que gent no creient o no prou implicada amb els afers eclesiàstics, pogués dirigir Caritas.

Els actuals responsables del clergat obvien, doncs, que bona part dels recursos econòmics que obtenen per a la seva tasca provenen de donacions materials o treball personal de la societat civil en general, i que l'important és sempre l'eficiència i que el resultat final sigui bo per als més necessitats, independentment de les seves creences religioses. Sort n'hi ha, d'altres persones pertanyents a l'Església -no cal dir ara noms- que treballen al marge d'aquestes directrius. Llàstima que no es trobin ara en càrrecs directius! Aquests es troben ocupats pels defensors de l'ortodòxia més ridícula.

I per altra part hi ha la fallida de les caixes d'estalvi catalanes, amb la corresponent desaparició de la cada vegada més enyorada obra social i cultural, de la qual ja he parlat altres vegades. En un número recent del setmanari «El Temps», el darrer president de la Caixa de Manlleu, Joan Contijoch, admetia trist, en una entrevista, el greu error de sotmetre's als dictats del Banc d'Espanya i d'un Departament d'Economia de la Generalitat massa poruc i afeblit. Fa un any també ho veia així Manel Rosell, expresident de la nostra Caixa de Manresa, tal com vaig recollir en un dels meus articles. Recordem que es va anunciar amb un cert autobombo que la Fundació Catalunya Caixa -que va presidir durant una temporada- es mantindria ferma més enllà del negoci bancari; però, de moment, ja veiem que l'emblemàtica sala de la Plana del'Om no programarà més exposicions ni actes culturals propis. I ja veurem si aguanta oberta gaire temps més.

Si us plau, siguem més realistes i menys prepotents. Admetem la dificultat de tot plegat i, sense necessitat d'utilitzar el model assembleari (sempre perillós en segons quins formats, per la seva excessiva dispersió), obrim-nos, això sí, a les opinions raonades dels entesos, defugint actituds intransigents que, a la llarga, cal lamentar.